

Klassiska noveller Nr 10

S. A. Duse:

**Äntligen!
En maskerad-
historia**

Klassiska noveller 10.
S. A. Duse – Äntligen!
En maskeradhistoria.
Återutgivning av text från 1926

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-515-3

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Fanny försöker övertala sin man att följa med på en maskerad på stadens bästa hotell. Först när Fanny säger att hon kommer att gå ensam får hon maken Rikard att följa med.

Men hans främsta skäl att gå på maskeraderna är att avslöja hustruns otrohetsaffär med vännen Torsten.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I den nya serien "Klassiska noveller" kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carrington.

Den här texten publicerades ursprungligen i "Vy och revy Göteborgs Morgonposts veckobilaga" i februari år 1926 med titeln "Äntligen! En maskeradhistoria".

Äntligen! En maskeradhistoria

Den här texten publicerades ursprungligen i "Vy och revy Göteborgs Morgonposts veckobilaga" i februari år 1926 med titeln "Äntligen! En maskeradhistoria". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

— Nej, min lilla vän, du kan inte övertala mig att gå på maskera-
den, sade Rikard Tell bestämt. Jag avskyr sådana där tillställningar,
där man alltid blir lurad på det ena eller andra sättet.

Fanny gav sin kära man ett förstulet ögonkast.

— Jaså, du har blivit lurad, sade hon. Men det är nu inget skäl för
att inte jag skulle kunna gå på en maskerad.

— Du? Ensam?

— Ja, naturligtvis. Dräkt har jag redan, och det kommer inte att
kosta mig mer än inträdet. För resten har Torsten redan bett att få
bjuda mig på supé.

— Torsten? Har ni kommit överens att träffas?

— Ja visst. Någon kavaljer måste jag ju ha, om inte du kommer
med.

— Det må vara, men inte Torsten. Han har redan uppvaktat dig
alldeles för mycket. Jag vet att man pratar om er båda.

— Är du svartsjuk? frågade hon med en föraktfull axelryckning.

— Nog hade jag kunnat ha skäl till att vara det. Men jag är det inte.

— Det är bra. En svartsjuk man gör sig alltid löjlig, som du vet. Och jag vill inte att du skall bli utskrattad. Ja, det vore roligt om du gick med på maskeraden om lördag. Men gör du inte det, så får du finna dig i att jag går ensam.

Med dessa ord och en vänlig nick gick fru Fanny ut. Rikard såg efter henne. Vilken förtjusande varelse var hon inte. Undra på att vännen Torsten var kär i henne. Det måste ju varje man bli, som kom i hennes närhet.

Men han var ju skyldig att vaka över henne, både för hennes egen skull och för att få veta, om det var något mellan henne och Torsten, den mest onoslige och egenkäre Don Juanstyp han kände. Därför beslöt han sig efter en stunds funderande för att gå med på maskeraden. Han gick genast in till Fanny och meddelade henne detta, övertygad att hon skulle bli glad. Men han kände sig ganska besviken, hon visade inte ett tecken till glädje. Snarare tvärtom.

De hade varit gifta i tre år, tre lyckliga år — med undantag av de senaste månaderna, då hans unga, vackra hustru visat sig alltmera kallsinnig mot honom. Var det beroende på att "vännen" Torsten kommit in i hennes liv? Rikard måste ha visshet. Och den fördömda maskeraden skulle ge honom den. Det dröjde inte länge förr än han hade sin plan färdig. Ett besök hos Torsten gjorde han samma dag, och det hade till resultat att han fick veta vilken medeltida riddardräkt denne hade skaffat sig till maskeraden. Rikard köpte en likadan. Men över den skulle han ha en svart domino, som dolde allt.

Vid tiotiden maskeradkvällen följdes han och Fanny åt till Grand

Hotel. Hon var klädd i en guldsmidd egyptisk dräkt, som framhöll hennes vackra figur, och han lät henne inte se något mer än den svarta dominon, som dolde riddardräkten. Vid framkomsten skildes de åt, och de hade inte bestämt någon mötesplats. Var och en skulle sköta sig själv var deras överenskommelse.

När de kommo, var det emellertid ganska tunnsått med gäster, och en stund senare stötte Rikard ihop med sin guldskimrande fru.

— Har du tråkigt, min vän? viskade han.

— Ja, sade hon och lade sin lilla behandskade hand på hans arm. Du kan gärna bjuda mig på ett glas champagne.

— Med största nöje, sade han och förde henne in i ett litet rum, ordnat som berså och med en rikedom av rosor och andra blommor även i taket. Så gick han ut, och efter några minuter kom en vaktmästare med en flaska champagne och två glas, vilka han fyllde.

Hon såg forskande mot ingången till den lilla bersån. När ingen visade sig, tog hon det ena glaset och tömde det med synbart välbehag.

Strax därpå hörde hon ett rassel i häcken bakom sin rygg. Innan hon hann vända sig om, greps hon bakifrån av en man i riddardräkt. Han lutade sig över henne, böjde hennes huvud bakåt och tryckte en lidelsefull kyss på hennes läppar.

Hon besvarade kyssen passionerat, slog sina vackra, runda armar om hans hals och viskade: Äntligen!

Då steg han fram i bersån, tog henne i sin famn och kysste hennes hals och skuldror. — Jag älskar dig! viskade hon mellan kyssarna. Jag älskar dig!

Hennes frestande röda läppar logo mot honom under den lilla halvmasken.

— Älskade! viskade hon. Äntligen!

Då ryckte han sig lös, lade varnande fingret på munnen och försvann genom häcken samma väg som han kommit.

Med en suck sjönk hon åter ned i fåtöljen. Det lilla man såg av hennes ansikte utanför masken hade fått betydligt högre färg. Och hennes andhämtning var ganska uppjagad.

Några minuter senare kom Rikard in, klädd i sin domino. Han bad henne förlåta att han dröjt så länge, han hade träffat några bekanta där ute.

— Jaså, du har redan smakat på champagnen, sade han glatt. Vad du ser blomstrande ut! tillade han. Har du dansat?

— Nej, svarade hon trött och likgiltigt.

— Har någon varit här, medan jag var där ute?

— Nej!

Hon sade detta med onödigt eftertryck. Även om han inte vetat att hon narrades — det var ju han själv, som nyss varit inne och spelat ”vännen” Torstens roll — så skulle han nu ha hört det på bara tonen. Han behärskade sig med svårighet.

— Nu spelar det upp till en jazz, sade han. Vill du dansa?

— Nej tack, svarade hon. Jag stannar hellre här en stund.

— Som du vill, min vän, sade han lugnt. Men jag går ut ett tag. Nu börjar det komma folk. Och har jag kommit hit, så skall jag dansa.

Hon nickade, och han gick.

Genast han kom ut i danssalen träffade han vännen Torsten, klädd i samma riddardräkt, som han själv dolde under sin domino. Rikard lyfte på masken och hälsade på vännen.

— Jag går klädd i domino, sade han. Gammaldmodigt eller hur? Men jag väcker åtminstone inget uppseende. Nu skall jag dansa ett

tag. Där inne i bersån har jag lämnat min fru. Kanske du tar hand om henne en stund, gamle vän.

Den andre nickade glatt och gick genast in i blomsterrummet, där han gjorde en djup bugning för den guldkimrande egyptiskan.

— Min nådiga, började han, får jag den äran att dansa denna jazz?

— Så högtidligt! utbrast hon skrattande, lutade sig bakåt i fåtöljen och sträckte sina vackra armar mot honom. Älskade! Kom! viskade hon. Äntligen!

Han lät inte be sig två gånger. I nästa sekund hade han henne i sina armar, och deras läppar möttes i en lång kyss. Det vill säga, kyssen kunde ha blivit betydligt längre, om inte Rikard, ur stånd att behärska sig, ingripit.

Utän att märka honom, hade han kommit in. Dominon var ånyo avlagd, och han stod där i sin riddardräkt, som var en trogen kopia av den andres. Det må förlåtas honom, att hans svartsjuka och ursinne kommo honom att tappa huvudet.

— Äntligen! vrålade han och gav sin kyssande rival en örfil med all den kraft han var mäktig. Den stolte riddaren, som var oförberedd på ett så våldsamt ingripande, vände ögonblickligen benen i vädret. Men i nästa ögonblick stod han åter upp och gav den kränkta maken en uppercut efter alla konstens regler.

Rikard Tell sade ingenting på en lång stund, där han låg. När han slutligen väcktes till liv, möttes hans förvirrade ögon av idel främmande ansikten. Alla hade tagit av sig masken.

Kvinnan i den guldkimrande egyptiska dräkten hade han aldrig förr sett. Hennes figur påminde mycket om hans hustrus och även munnen och hakan, men ingenting mer. Och hans inbillade rival, riddaren, var en främlin. Där voro dessutom ett par vaktmästare och en

hovmästare. Alla tittade på Rikard, som om han vore en galning.

— Han överföll mig bakifrån och gav mig en örfil, sade den okände riddaren. Jag har bara försvarat mig.

Den olycklige Rikard kunde inte få fram ett ljud. Han bara stirrade från den ena till den andra. Och uttrycket av häpnad i hans ansikte var så löjligt, att man brast i gapskratt runt omkring.

— Det — det var ett misstag, stammade han, i det han kravlade sig upp. Jag — jag ber om ursäkt.

Så tog han av sin mask, som fallit av honom, då han fick slaget, och skyndade därifrån under de andras ljudliga skrattsalvor.

Återstoden av natten använde han till att förgäves söka sin hustru och hennes älskare. Men när han sent omsider kom hem i ett ganska dimmigt tillstånd och ett fruktansvärt humör, fann han sin lilla Fanny sovande lugnt och oskuldsfullt.

— Kommer du först nu? sade hon förebrående, när han väckte henne. Jag stannade inte på maskisen mer än en timme. Där var ju tråkigt. Torsten såg jag inte till, och jag fick en förskräcklig migrän. Dig kunde jag inte få tag i. Din domino var försvunnen. Och därför gick jag hem.

Rörd till tårar tryckte han en kyss på hennes oskuldsfulla läppar. Han visste ju inte, att hon och ”vännen” Torsten arrangerat alltsammans på maskeraden för att lura honom, och att hon strax efter ditkomsten tog en bil till sin älskares eleganta ungarlshem, varifrån hon nyss återkommit.

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksammad målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

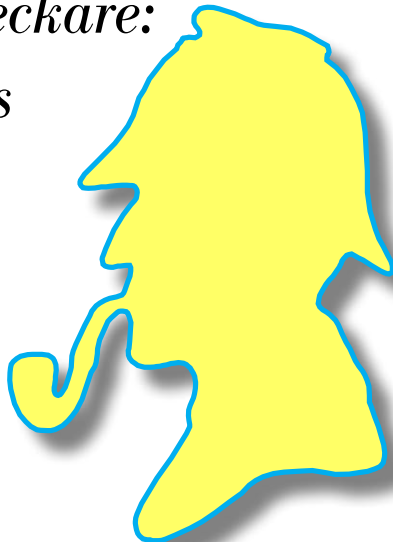

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se